

XXIX.

БАБА КРАСА.

Замислилъ се за бащинъ домъ — баба Краса ми се изправи прѣдъ очитѣ.

Азъ знаяхъ, че тя нѣма да ме посрѣщне тоя пѣтъ, както кога се завърнахъ отъ гурбетъ; че нея кой знай да ли я помнятъ изъ махлата вече, ала за мене тя бѣше жива съ своитѣ златни и незабравими приказки; за мене тя бѣше утѣха въ страдания. И макаръ умрѣла за другитѣ, за мене бѣше жива . . .

Азъ я виждахъ въ дългото си кожухче, съ лѣсичитѣ кожи, подпрѣла се на патерицата, сведена отъ цѣль вѣкъ години, все щапа насамъ натамъ, нѣщо дири, нѣщо нагледва . . .

Видѣ ли дѣцата на мръкване, че още играятъ подъ капчюзитѣ, ще ги сгълчи да се прибиратъ, че който къснѣй подъ капчюзитѣ, съ пжпки ще му се поплюе лицето; ако нѣкой е излѣзалъ, при залѣзъ слънце на прага и яде хлѣбъ, ще го сгълчи, че устнитѣ му ще се разядатъ и ще трѣбва сутринъ на гладно сърдце съ косата на майка ни да ги изтрива да оздравятъ; чуе ли кукумявка по стрѣхата да мяуче, ще се прибие отъ удряне да я пропжде, че не пропжди ли я до като мѣсець изгрѣе — злина въ кжщи ще влѣзе; кокошка ли се случи да пропѣй — ще я улови и на кръстопѣтъ ще я заколи